

righeid uit. Wars van die bekrompenheid van geest, die geene verdiensten naast de hare dulden kan, eerbiedigde VAN WALRÉ die overal en in elk, waar hij die vond, terwijl minzame opgeruimdheid met zijn karakter als ingeweven was. Nog in zijn laatst, aan mij gerigt, schrijven, blonk dit op het treffendst. Echte luim, gekruide scherts met de gebreken van onzen tijd, vooral die van het overdrevene zoogenaamd Romantisme, ja zelfs met zijne eigene onjuistheden, deden mij, na eene herhaalde lezing, uitroepen: „Beminnelijke VAN WALRÉ! gij behoort inderdaad tot die weinige echt verdienstelijke mannen, die groot genoeg zijn om te erkennen, dat zij zwakheden hebben.”

Tot belangrijke Maatschappelijke betrekkingen geroepen, vereerd met het Lidmaatschap der Hollandsche Maatschappij van Wetenschappen te Haarlem, van het Provinciaal Utrechts Genootschap en van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde te Leiden, werd hij, den 4den Augustus 1823, Korrespondent, en, den 7den Maart 1836, Lid der Tweede Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut.

Doorvoed met de kennis der oude en levende talen; begaafd met een beslist talent voor de Poëzij, zijn zijne *verspreide Gedichten*, zijne *Heidebloemen*, zijn Hulde aan WARD BINGLEY, zijne *Hekfluiting*, en vooral zijne oorspronkelijke Treurspelen, *Willem de Eerste*, en *Diederik en Willem van Holland*, echte blijken van zijne ongemeene talenten.

Door dit laatste Treurspel dong hij eenmaal (even als ik zulks door mijnen arbeid deed, doch zonder elkanders pogen te kennen) naar de eerkroon door de Tweede Klasse opgehangen. Beide ontvingen wij hoogen lof, doch zonder bekrooning. O Hoe gaarne had ik aan mijnen voortreffelijken Vriend eene overwinning zien toegewezen, welke zijn keurige arbeid zoo hoogelijk verdiende!

Zoo werkte VAN WALRÉ, ondanks den last der jaren en het folteren zijner pijnen, onvermoeid voort, tot hij, den 21sten December 11.,
in

in eenen ouderdom van 78 jaren, overging tot zijne hoogere en eeuwige bestemming.

Edele VAN WALRÉ! ja, gij blinkt op het vereerendst in de rij van die weinigen, welke men in eene dubbele mate bewondert, omdat men bij wezentlijke talenten de schoonste deugden vindende, hun innig kan hoogachten. Ik zoude u toeroepen: „Rust zacht! indien, na zulk een leven, de rust iets anders dan zacht en zalig zijn kan.”

Ten opzigte van hare Geasfociëerden en Korrespondenten, onderging deze Klasse geen verlies.

De Derde Klasse betreurt, in het afsterven van den Heer Mr. SEER GRATAMA, een zeer waardig Medelid. Als kundig Regtsgeleerde geacht, in 1797 te Harderwijk en in 1801 te Groningen tot Hoogleeraar in de Regtsgeleerdheid beroepen zijnde, maakte hij zich door verschillende geleerde Verhandelingen beroemd, en bij zijne talrijke kweekelingen geacht. Den 3den Julij 1809 werd hij benoemd tot Korrespondent, en den 29sten December 1820 tot Lid dezer Klasse, terwijl die Klasse, van tijd tot tijd, met geschenken van zijne uitgegeven werken werd vereerd. Jaren lang in zijnen kring onvermoeid werkzaam, ontviel hij den 19den September 11., bijna 80 jaren oud, aan de Wetenschappen, de Letteren, en aan allen, die hem kenden en hoogachtten.

Nog verloor de Derde Klasse in den Heer SILVESTRE DE SACY een zeer beroemd Geasfociëerde. Als Hoogleeraar bij het *Collège de France* te Parys geplaatst, en in de kennis der oude talen, en bij uitnemendheid de Oostersche, beroemd, ontsliep hij in eenen 80jarigen ouderdom, terwijl zijn verlies zoo onverwacht als belangrijk was.

De Vierde Klasse was gelukkig genoeg van geen harer Leden,
C 2 Ge-